

[Socialministeren]

Som det imidlertid fremgår af Socialforskningsinstituttets rapport, ligger en løsning af problemerne ikke kun i en ændring af de socialpolitiske mål og midler, men der må også ske ændringer inden for arbejdsmarkeds- og undervisningspolitikens område, da problemerne i høj grad hænger sammen med utilstrækkeligheder i tilknytning til arbejdsmarkedet og manglende uddannelse.

Ligesom regeringen har løbende overvejelser i gang om at forbedre ordningerne, der skal hjælpe de langtidsledige til at få bedre fodfæste på arbejdsmarkedet og specielt vil sætte ind over for de særlig vanskeligt stillede grupper, arbejder jeg på initiativer, som skal gøre det offentlige bistandssystem mere aktiverende, f.eks. i tråd med de ændringer, som allerede er gennemført for unge konthjælpsmodtagere.

Sådan som undersøgelsen også har vist det, indeholder systemet, som det fungerer i dag, alt for mange træk, som er med til at fastholde folk i en passiv rolle i stedet for at virke tilskyndende for den enkelte til at gå i gang med at ændre på sin situation.

Jeg overvejer derfor i første omgang, hvilke ændringer der skal til for at undgå, at folk, som vil forbedre deres situation, ikke hindres heri af forskellige bestemmelser, som økonomisk besværliggør sådanne initiativer.

Herudover vil jeg se på, hvordan det sociale bistandssystem kan gøres mere fleksibelt og bedre rustet til en hurtigere og mere individuelt tilpasset hjælp, herunder eventuelt anvise lønnet arbejde til sociale støtteopgaver.

Det er min agt i det kommende folketingsår at fremkomme med initiativer af den nævnte karakter.

Jeg skal endelig henlede opmærksomheden på, at den nu foreliggende undersøgelse kun er det første af tre projekter, hvor Socialforskningsinstituttet behandler fattigdomsproblemerne.

Et andet projekt skal omhandle udenlandske erfaringer samt begreber og metoder i fattigdomsforskningen, mens et tredje projekt i samarbejde i Socialministeriet overvejes gennemført for mere detaljeret at få lokaliseret ressourcefattigdom inden for forskellige befolkningsgrupper.

Til *arbejdsministeren* (29/7 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvorfor fastholder regeringen, at der skal indbetales feriegodtgørelse til Feriegiro, så lønmodtageren ikke ved lønudbetaling får rådighed over det indtjente beløb, og hvor meget koster det i alt at administrere Feriegiroen?«

Begrundelse

Det er i sig selv fantastisk, at Danmark fastholder en 50 år gammel lov, hvor lønmodtageren skal af med et tvungent bidrag, der først kan udbetales efter en bureaukratisk procedure, når lønmodtageren vil holde ferie.

Systemet er lønmodtagerfjendsk og kun en gang beskæftigelsesterapi for ansatte, der skal forvalte de milliarder, der skal registreres og forrentes, inden lønmodtageren igen ser sine penge med fradrag af renter.

Tilmed kan lønmodtageren kun regne med at få sine egne penge, hvis han/hun husker at hæve »godtgørelsen«.

Svar (7/8 87):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Feriepenge udbetales efter ferieloven på 3 måder:

For det første har alle månedslønnede (funktionærer, tjenestemænd m.fl.) *løn under ferie*. For denne gruppe opstår der kun spørgsmål om at indbetale feriegodtgørelse til Feriegiro, hvis de fratræder, inden den optjente ferie er blevet holdt.

For det andet er der på en lang række områder indgået *ferieoverenskomster*, hvorefter arbejdsgiveren som hovedregel først skal udbetale feriegodtgørelsen, når ferien holdes.

Disse to udbetalingsmåder dækker næsten 90 pct. af den samlede ferieløn.

For det tredje skal der for *resten* af lønmodtagerne løbende indbetales til Feriegiro.

Feriegiro må altså betragtes som en ordning, der udfylder de to almindelige ordninger. Det vil derfor være mest naturligt, hvis initiativet til en ændring af denne ordning kommer fra parterne. Jeg vil imidlertid ikke på forhånd afvise, at der kan blive tale om ændringer, også uden at parterne har taget initiativ hertil.

Administrationsomkostningerne ved en opkrævning fra ca. 80.000 arbejdsgivere og